

άγου ἐπιφών. Πόντ. (*Οφ.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. *άγκού*.

Εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν οἱ παῖδες φωνάζουν οὕτω μιμούμενοι τοὺς θῶας ἀρπάζοντας ὄρνιθας.

άγούδουρας ὁ, Ἄμοργ. Ἰμβρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μύρθ. κ. ἄ.) Κύθν. Κῶς Νάξ. (Δαμαρ. Φιλότ.) Πάρ. Σάμ. Σίκιν. Σίφν. Σῦρ. *αούδουρας* Νάξ. Πάρ. *αγούδιουρας* Λέσβ. *αγούθουρας* Ἀττικ. Κύθν. Σῦρ. *αγούλουρας* Σάμ. *αβούλουρας* Σάμ. *αγούδουρος* Κρήτ. (Μονοφάτσ.) *αγούδαρος* Θήρ. Κρήτ. *αγούδαρος* Λέσβ. *αγούδαρος* Κρήτ. *αγούδουρος* Θήρ. *αγουδοῦρος* Τήν. *αγ'δέρος* Λεῦκ. (Πάρ.) *αγούριδας* Σέριφ. *αγούδερος* Πελοπν. (Τρίκκ. Κλοντσίνοχ. Σουδεν.) *αγδουρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *αγουθούρα* ἡ, Θράκ. (Αἰν.) Λήμν. — *Λεξ. Βερ.* 148 *γουνθούρα* — *Λεξ. Βερ.* 148 *αγουβούρα* Θεσσ. *αγκουδούρα* Θεσσ. *αγούδουρο* τό, Κρήτ. *γούδουρο* Πελοπν. (Κυνουρ.) Τήλ. Χίος *αγούδαρο* Κρήτ. *αγούζαρο* Κρήτ. *γούδερο* Πελοπν. (Βούρβουρ.) Πληθ. *αγούροι* Κάλυμν.

Ἄγνωστος ἐτύμου. Ὁ τύπ. *αγούροι* ἐκ τοῦ *αγου-(δ)ούροι*, ὁ δὲ *αγδουρος* ἐκ τοῦ πληθ. *αγδούροι* ἢ *αγουδοῦροι*.

1) Φυτὸν ποῦδες, πολυτετές, φρυγανοειδές, πολύκλαδον, λεπτόκλαδον καὶ μικρόφυλλον, ὑπερικὸν τὸ οὐλον (*hypericum crispum*) τοῦ γένους τοῦ ὑπερικοῦ τῆς τάξεως τῶν ὑπερικωδῶν (*hypericaceae*). Χαρακτηρίζεται ὡς χόρτον βλαπτικὸν τῶν βοσκημάτων («σὰν τὸ φάνε τὰ πρόβατα μουρμουλιάζονται», ἦτοι γδέρνονται τὰ χεῖλη των Ἄμοργ.), δηλητηριῶδες καὶ θανάσιμον διὰ τὰ ζῶα, ἱαματικόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἀφέψημα χρησιμεύει πρὸς θεραπείαν τοῦ ἱκτέρου, χρήσιμον διὰ τὴν κλάδωσιν τοῦ μεταξοσκώληκος. Πρὸς τοῦτοις χρησιμοποιεῖται ὡς ὑπόστρωμα πρὸς ξήρανσιν σύκων, σταφυλῶν κττ. Ὡς τοῖς ἀπλωταρῆς, ὁμοίως εἰς τὸ δοχεῖον, ὅπου ἀποθηκεύονται τὰ ξηρὰ σῖκα, ὡς ἐπίστρωμα τοῦ ἐν τῷ σιρῷ, ἦτοι τοῦ ἐν τῷ βόθρῳ, σίτου καὶ ὡς σάρωθρον εἰς τὰ σταφιδάλωνα ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐφάνη ὁ *αγούδουρας* (ἐγγίζει ἢ ἐξάντλησίς των, ὀλίγα ὑπολείπονται. Μεταφ. ἐπὶ χρημάτων ἢ περιουσίας, ὅταν ἢ ἐξάντλησίς των ἐπικείται) Σίφν. *Τρέχει σὰν τὸν αούδουρα* (ἐπὶ ταχείας κινήσεως διὰ τὴν κουφότητα τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ξηραίνονμενον παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως) Νάξ. *Τρέχει-πάει σὰν αούδουρας ἢ πηγαίνει αούδουρας* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. *Σὰν τὸν αούδουρο πέρασε καὶ πάει Μονοφάτσ.* Ἀρπᾶ τὰ σιδηρικά του καὶ σὰν τὸν αούδουρα τρέχει ὡς τὸ παλάτι Νάξ. || Παροιμ. *Ἦν-νοῖξα κ' οἱ αούροι* (ἐπὶ ἐμφανίσεως κοινῶν ἀνθρώπων ὡς δῆθεν σπουδαίων. Συνών. φρ. *ἀνθίσαν τὰ παλαίχόρταρα*) Κάλυμν. Ἰδ. ΠΓεννάδ. 986. II) Ἐντομον παρασιτικὸν τῶν προβάτων Πελοπν. (Βούρβουρ.)

άγουζά ἡ, ΓΒλαχογιάνν. ἐν Νουμ. 3 (1905/6) φύλλ. 141,6.

Ἄγνωστος ἐτύμου.

Εἶδος φυτοῦ: *Ἡ μαυρόφυλλη άγουζά*.

αγούλα ἡ, Θράκ. (Στέρν.)

Ἄγνωστος ἐτύμου.

Εἶδος ἀγρίου φυτοῦ ἐπιβλαβοῦς εἰς τὴν γεωργίαν. Χρησιμοποιεῖται φαρμακευτικῶς.

αγούλαρη ἡ, Θράκ.

Ἄγνωστος ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν *αγούλα*, ὁ ἰδ.

αγουλωναρεά ἡ, ἀμάρτ. *αγ'λωναρεά* Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αγουλονάρι* κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν *αγουλονάρι*, ὁ ἰδ. Πβ. ΠΓεννάδ. 394.

αγουλονάρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἄγνωστος ἐτύμου.

Χόρτον ἀγρίου, εὐφόρβιον τὸ γεραρδιανόν (*euphorbia Gerardiana*) τῆς τάξεως τῶν εὐφορβιαδῶν (*euphorbiaceae*), πιθανῶς τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν τιθυμάλων. Συνών. *αγουλωναρεά*, *γαλατσίδα*, *γαλατσιδόχορτο*. Ἰδ. ΘΧελδράιχ 82.

αγούλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *α-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **γουλωτός* <*γουλώνω*.

1) Ὁ μὴ ἔχων γούλαν, ὁ μὴ λαίμαργος, λιτός, λιτοδίαίτος. 2) Ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ γουλωμένος, ὁ μὴ περιχωματισμένος ἐνθ' ἄν.: *Ἀ πάω γουλώνω τὰ λάχανα, ἔντου ἓνα μῆνα αούλωτα στέκ'νε* (ἔγινε εἰς μῆν, ἀφότου στέκουν ἀχωμάτιστα) Κοτύωρ.

αγούμαστος ὁ, Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Ἡπ. Θράκ. (Περίστασ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Κέως Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.) Τήν. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 25 *αγούμαστους* Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Πάγγ. κ. ἄ.) *αγούμαστε* Τσακων. *αγούμιστος* ΠΓεννάδ. Γεωργ. 9,517 *αγούμαστο* τό, Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἰστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Πελοπν. (Λεβέτσ. κ. ἄ.) *αγούμιστο* Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *βούμαστος*. Ἡ λ. παρὰ Ρωμαίους, Βιργιλίῳ, Πλινίῳ, Μακροβίῳ κ. ἄ., ὑπὸ τοὺς τύπ. *βούμασθος* καὶ *βούμαστιος*. Πβ. Virg. Georg. 2,102 «et tumidis bumaste racemis», Macrob. Saturn. 2,16 «bumammam aut, ut Graeci dicunt, *βούμασθος*» καὶ ἐν πατύρῳ «περὶ τῆς βουμάστου ἀμπέλου». Πβ. Preisigke Wört. griech. Papyr. ἐν λ. Ἰδ. καὶ Θησαυρ. ἐν λ. Ἡ μεταβολὴ τοῦ *βου-* εἰς *γου-* πιθανῶς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ *γίδα*, διότι λέγεται καὶ *βυζι* τῆς *γίδας* ἐν Μακεδ.

1) Εἶδος σταφυλῆς, τῆς ὁποίας αἱ ρᾶγες εἶναι μεγάλαι καὶ ἐπιμήκεις παρεμφερεῖς πρὸς θηλὴν μαστοῦ Λήμν. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.) 2) Κατ' ἐπέκτασιν διάφορα εἶδη ἐκλεκτῶν σταφυλῶν, ἀλλαχοῦ ἄλλα, λευκά, ἐρυθρά, μέλανα Θράκ. (Περίστασ.) — ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν.: || Ποίημ.

Καὶ μήτε ἐσένα, αούμαστε, μὲ τὰ παχρὰ τσαμπιά σου ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. 3) Συνεκδ. ἡ ἀμπελος ἢ παράγουσα τοιαύτας σταφυλάς.

αγούννιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. *αγούννιαστους* Μακεδ. (Καστορ. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *α-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **γουννιαστός* <*γουννιαζώ*.

Ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ μὴ ἔχων γούνναν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν, ὡς ἔπρεπεν ἐνθ' ἄν.: *Γούννα αούννιαστ'* Σιάτ.

